

Cartea lui Daniel - Numărul nouăzeci și unu

Dezvăluirea râului profetic: O călătorie prin conexiunile dintre mișcările viziunilor lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-02-24

Cunoașterea care a fost desigilată în mișcarea îngerului dintâi este reprezentată de vedenia de la râul Ulai din cartea lui Daniel. Acea vedenie reprezintă capitolele șapte, opt și nouă din cartea lui Daniel, iar cunoașterea care a fost desigilată în mișcarea îngerului al treilea este reprezentată de vedenia de la râul Hidechel, care reprezintă capitolele zece, unsprezece și doisprezece. Legăturile dintre cele două mișcări sunt abundente. Cele două mișcări sunt legate între ele prin cei o sută douăzeci și șase de ani de la răzvrătirea din 1863 până la timpul sfârșitului din 1989.

Ambele timpuri ale sfârșitului, în fiecare mișcare, sunt marcate de «cele șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase. Păgânismul, iar apoi papalismul, călcaseră în picioare sanctuarul și oștirea până la timpul sfârșitului, în 1798. De la răzvrătirea din 1863 până în 1989, avusese loc o călcare în picioare spirituală, așa cum este reprezentată de cele patru urâciuni din capitolul opt al lui Ezechiel.

Perioada de patruzeci și șase de ani dintre sfârșitul primei indignări și sfârșitul ultimei indignări, în 1844, în care Hristos ridicase un templu spiritual în care a intrat pe neașteptate la 22 octombrie 1844, corespunde perioadei de la timpul sfârșitului din 1989 până la iminentă lege duminicală, când Hristos ridică din nou un templu spiritual, în care va intra pe neașteptate la ceasul marelui cutremur din Apocalipsa 11.

Când al treilea înger a sosit în 1844, Solul Legământului S-a arătat deodată pentru curățirea fiilor lui Levi, dar până în 1863, acei leviți necredincioși au respins solia lui Moise transmisă de Ilie și au început să rățăcească în pustie. În acel proces de încercare, „zidarii” aveau să respingă în cele din urmă „piatra din capul unghiului” a „celor șapte vremi” și apoi să treacă din mișcarea Filadelfiei la biserica Laodiceei. În zilele de pe urmă, când Solul Legământului va veni deodată la Templul Său, cu prilejul apropiatei legi duminicale, El îi va folosi pe leviții credincioși pentru a-Și chema cealaltă turmă. Credincioșii zilelor de pe urmă vor fi trecut din „biserica” Laodiceei în „mișcarea” Filadelfiei.

Mișcarea primului înger și-a publicat mesajul formalizat la două sute douăzeci de ani după publicarea Bibliei King James, iar mișcarea celui de-al treilea înger și-a publicat mesajul formalizat la două sute douăzeci de ani după publicarea Declarației de Independență. Mesajul formalizat al ambelor mișcări a fost împuternicit prin împlinirea unei profeții a Islamului, care a fost marcată de pogorârea unui înger. Sosirea îngerului a indicat începutul „dezbaterii” din Habacuc, capitolul doi, și a dus la publicarea tăblițelor lui Habacuc.

Solia întărită, reprezentată prin tăblițele lui Habacuc, a condus la o dezamăgire, care a inaugurat un timp de zăbovire, care a dus la solia Strigării de la miezul nopții, care s-a încheiat cu împlinirea soliei Strigării de la miezul nopții. Paralelele care există între cele două mișcări constituie dovezi

concludente pentru cei care aleg să vadă că toate elementele istoriei mișcării millerite sunt legate de istoria celor o sută patruzeci și patru de mii și se repetă în aceasta. Perioada ploii târzii este tipificată în mișcarea millerită și își are împlinirea în mișcarea Future for America. În repetate rânduri, inspirația îi înștiințează pe cei dispuși să audă că numai cei care recunosc ploaia târzie o vor primi.

Perioada, mișcarea și solia ploii târzii sunt toate reprezentate în istoria millerită, iar cuvântul „a recunoaște” semnifică a vedea ceva pe care l-ai mai văzut înainte. Singura modalitate de a vedea perioada, mișcarea și solia ploii târzii este să recunoști că ele au fost ilustrate în istoria millerită. Ele au fost ilustrate, de asemenea, în celelalte mișcări sacre de reformă. Mișcarea millerită a fost o mișcare de început care reprezintă o mișcare de încheiere și, prin urmare, are mult mai multe referințe directe decât mișcările de reformă anterioare. Ea poartă, de asemenea, semnătura lui Alfa și Omega, care întotdeauna ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul lui.

În mișcarea millerită au fost așezate temeliile, iar stâlpul central îl reprezenta Daniel, capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece. Sunt conștient că Sora White identifică versetul paisprezece drept stâlpul central și temelia, dar realitatea este că versetul paisprezece este un răspuns la întrebarea din versetul treisprezece. Un răspuns este lipsit de conținut fără înțelegerea întrebării care îl suscită. Versetul treisprezece identifică viziunea privitoare la călcarea în picioare, săvârșită de două puteri pustiitoare, iar versetul paisprezece este viziunea restaurării de către Hristos a templului și a oștirii care au fost călcate în picioare. Cele două viziuni sunt legate în mod direct prin context, prin gramatică și prin Palmoni, Minunatul Numărător.

William Miller a fost folosit pentru a identifica adevărurile fundamentale, și anume Daniel capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece. Prima nestemată pe care a descoperit-o a fost «cele șapte vremuri», care reprezintă călcarea în picioare din versetul treisprezece, iar cadrul pe care și-a clădit întreaga sa structură profetică a fost motivul «celor două puteri pustiitoare», reprezentat în versetul treisprezece. Miller a identificat corect că «necurmatul», urâciunea din versetul treisprezece, era păgânismul, iar fărâdelegea puterii pustiitoare era papalitatea. În acest sens, însăși «temelia» cadrului lui Miller, și «temelia» temeliei și a stâlpului central, era înțelegerea că «necurmatul» din capitolul opt reprezenta păgânismul. Temelia sporirii cunoștinței din istoria millerită a fost faptul că «necurmatul» din Daniel capitolul opt era păgânismul, iar Inspirația a avut grijă să precizeze că «aceia care au proclamat strigătul orei judecății aveau concepția corectă despre necurmatul».

Temelia luminii reprezentată ca „sporirea cunoașterii” la timpul sfârșitului, în 1989, este, de asemenea, „necurmata”. Este pur și simplu un alt paralelism divin. Pentru a recunoaște sporirea cunoașterii reprezentată în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, este necesară aplicarea scrierilor lui Ellen White. În scrierile ei, ea identifică faptul că istoria versetului treizeci și unu din Daniel unsprezece va fi repetată în versetele finale ale lui Daniel unsprezece. Fără acel indiciu inspirat, înțelegerea istoriei paralele dintre versetul treizeci și unu și versetele patruzeci și patru și unu ar fi o sarcină mult mai dificilă.

„Necurmatul” din cartea lui Daniel reprezintă păgânismul și constituie temelia temeliei pentru Milleriți, și este temelia soliei mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii. Este, de asemenea, adevărul care a fost în mod deliberat transformat în eroare printr-o „minciună” introdusă în a treia generație a adventismului laodicean, generație care a fost tipificată de a treia urâciune, „femeile care plângeau pe Tammuz”, din Ezechiel, capitolul opt, și de compromisul reprezentat de a treia biserică, Pergamos.

Călăuzirea divină care ghidează rolul „necurmatului” ca temă în vremea ploii târzii este absolut uluitoare și dincolo de posibilitatea unei construcții omenești. A patra generație a adventismului laodicean este înfățișată ca închinându-se soarelui, reprezentând astfel acceptarea semnului fiarei. Sora White afirmă că a primi acel semn înseamnă a avea același cuget cu fiara și că aceia care devin confuzi cu privire la semnificația Antihristului vor sfârși, în cele din urmă, de partea omului fărădelegii. Toate acestea sunt reprezentate de bătrânii din Ierusalim în capitolul opt al lui Ezechiel.

În al treilea și al patrulea neam, Dumnezeu îi judecă pe cei ce Îl urăsc, iar acea judecată este executată în timp ce cealaltă clasă primește pecetea aprobării lui Dumnezeu. Chiar pasajul din Scripturi care i-a dat lui William Miller lumina de care avea nevoie pentru a recunoaște că Roma păgână era cea reprezentată drept „necurmatul” în cartea lui Daniel constituie cea mai directă identificare a omului fărădelegii, în fața căruia bătrânii se închină în capitolul opt din Ezechiel. Capitolul îl identifică pe papa celei de-a doua puteri pustiitoare, identificând totodată păgânismul primei puteri pustiitoare. Iar adevărul care face obiectul pasajului este rolul Romei păgâne, care, în 2 Tesaloniceni, este puterea care împiedică papalitatea să urce pe tron până în 538.

„Necurmatul”, care a fost adevărul de temelie al lui Miller, care i-a permis să elaboreze un cadru profetic întemeiat pe două puteri pustiitoare care calcă în picioare sanctuarul și oștirea, este adevărul identificat de Pavel drept adevărul care este respins și care aduce o puternică amăgire asupra celor ce nu iubesc tocmai acel adevăr în zilele de pe urmă. În acord cu istoriile paralele, același adevăr, adică adevărul de temelie, a permis Future for America să elaboreze un cadru profetic cu privire la tripla unire finală din zilele de pe urmă.

Nu numai atât, ci acel adevăr de temelie, care este adevărul de temelie pentru ambele istorii paralele, este transformat în „minciuna” care devine eroarea de temelie și amăgirea puternică despre care vorbește Pavel, constituind cadrul mesajului fals al ploii târzii de „pace și siguranță”, proclamat de oamenii care nu-și vor mai înălța niciodată glasurile pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile sale. „Necurmatul” reprezintă temelia atât a mișcării îngerului întâi, cât și a mișcării îngerului al treilea, iar când răzvrățiții din Laodicea i-au răsturnat sensul, identificând simbolul satanic drept simbol al lui Hristos, simbolul fals a devenit temelia mesajului contrafăcut al ploii târzii false.

Stați pe loc și mirați-vă; strigați și strigați: sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul somnului adânc și v-a închis ochii: pe profeți și pe căpeteniile voastre, pe văzători, i-a acoperit. Și toată vedenia a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care oamenii o dau unuia învățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu pot, căci este pecetluită. Și cartea este dată celui neînvățat, zicând: Citește aceasta, te rog;

iar el zice: Nu sunt învățat. De aceea a zis Domnul: Pentru că poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar și-a depărtat inima de Mine, iar frica lor de Mine este învățată prin poruncă omenească, de aceea, iată, voi trece să fac o lucrare minunată în mijlocul acestui popor, o lucrare minunată și o minune: căci înțelepciunea înțelepților lui va pieri, iar priceperea oamenilor lui chibzuiți va fi ascunsă. Vai de cei ce se adâncesc ca să-și ascundă sfatul de Domnul și își fac lucrările în întuneric și zic: Cine ne vede? și cine ne cunoaște? Cu adevărat, răsturnarea voastră a lucrurilor va fi socotită ca lutul olarului: căci va zice oare lucrarea despre cel ce a făcut-o: Nu m-a făcut el? Sau va zice lucrul întocmit despre cel ce l-a întocmit: N-a avut pricepere? Isaia 29:9-16.

Toți profeții au vorbit despre zilele de pe urmă, iar a minți pe față pentru a întoarce cu susul în jos sensul lui „the daily” imită îndeaproape definiția păcatului de neiertat. A declara pe cineva pierdut pentru totdeauna depășește capacitatea sau autoritatea morală a oamenilor față de alți oameni, dar nu aceasta este ceea ce se identifică aici.

În cartea lui Isaia, cei care răstoarnă lucrurile, ceea ce nu este decât o altă expresie pentru ceea ce Isaia identifică în altă parte drept a numi întunericul lumină sau lumina întuneric, sunt identificați drept bătrânii care cârmuiesc Ierusalimul, pe când li se înfățișează judecata finală.

Vai de cei ce numesc răul bine și binele rău; care pun întunericul drept lumină și lumina drept întuneric; care pun amarul drept dulce și dulce drept amar! Vai de cei ce sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți după părerea lor! Vai de cei viteji la băut vin și de oamenii puternici la amestecat băuturi tari, care îi îndreptățesc pe cei nelegiuți pentru plată și răpesc celui drept dreptatea lui! De aceea, precum focul mistuie miriștea și flacăra consumă pleava, tot așa rădăcina lor va fi ca putreziciunea, iar floarea lor se va prefăce în pulbere: pentru că au lepădat legea Domnului oștirilor și au disprețuit cuvântul Sfântului lui Israel. De aceea s-a aprins mânia Domnului împotriva poporului său; el și-a întins mâna împotriva lor și i-a lovit: și dealurile s-au cutremurat, iar trupurile lor moarte au fost sfâșiate în mijlocul ulițelor. Cu toate acestea, mânia lui nu s-a abătut, ci mâna lui este încă întinsă. Și el va ridica un stindard pentru neamurile depărtate și le va șuiera de la marginile pământului; și, iată, ei vor veni iute, cu repeziciune. Isaia 5:20-26.

Stindardul lui Dumnezeu (cei o sută patruzeci și patru de mii) este înălțat drept stindard la venirea iminentă a legii duminicale, adică atunci când „mânia Domnului se aprinde împotriva poporului Său”, și El Își „întinde mâna împotriva lor”, și „îi lovește”, iar „trupurile lor moarte vor fi sfâșiate în mijlocul ulițelor.” „Mijlocul ulițelor” se referă la ulițele Ierusalimului, când îngerilor nimicitori din capitolul nouă al lui Ezechiel li se poruncește să iasă „și să loviți: să nu vă cruțe ochiul, nici să nu vă fie milă: nimiciți cu desăvârșire pe bătrân și pe tânăr, pe fecioare, pe copilași și pe femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la sanctuarul Meu. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.” „Bătrânii” lui Ezechiel, despre care Sora White spune că erau aceia care trebuiau să fie păzitorii poporului, sunt „bețivii lui Efraim” ai lui Isaia, care „întorc lucrurile pe dos” în capitolele douăzeci și opt și douăzeci și nouă.

În capitolul al cincilea, ei sunt aceia care sunt „viteji la băut vin și oameni puternici la amestecat băuturi tari: care îi îndreptățesc pe cei răi pentru răsplată.” Odată cu publicarea cărții Questions on

Doctrina, bătrânii de demult au băut din paharul protestantismului apostat și au prezentat evanghelia falsă a îndreptării, care susține că oamenii nu pot fi sfințiți, că Hristos este Înlocuitorul nostru, dar nu și exemplul nostru. Procedând astfel, cartea i-a îndreptățit pe cei răi, pentru răsplata de a fi acceptată între bisericile căzute ale protestantismului apostat. Pasajul identifică judecata lor finală, iar motivul acelei judecăți este că ei „au disprețuit cuvântul Sfântului lui Israel.” Ei au făcut aceasta prin respingerea înțelegerii cu privire la „necurmatul”, prezentată de cei care au dat strigătul orei judecății, și prin faptul că au băut din paharul protestantismului apostat.

În pasajul respectiv ei prefac ceea ce este dulce în amar și ceea ce este amar în dulce. Solia care se află în mâna îngerului când El coboară este dulce, dar concluzia soliei este amară. Ei susțin că adevărata solie a ploii târzii, care începe când îngerul coboară, este amară, iar la încheiere identifică o dulce solie falsă de pace și siguranță, căci nu se pot abține să răstoarne lucrurile cu susul în jos.

Pasajul în care acest păcat este reprezentat se află la închiderea timpului lor de probă colectivă. Prin urmare, este adecvat să se observe că acțiunea lor de a identifica lucrarea satanică a păgânismului drept lucrarea lui Hristos constituie un paralelism profetic cu păcatul de neiertat, care constă în a identifica lucrarea Duhului Sfânt drept lucrarea lui Satana. Introducerea „minciunii” în a treia generație a Adventismului a furnizat fundamentul logic al soliei lor false despre ploaia târzie și, în cele din urmă, aduce asupra lor o puternică amăgire. Chiar pasajul în care Miller a ajuns să înțeleagă sensul corect al „necurmatului” este cel în care ei sunt reprezentați ca fiind răsturnați.

Nimeni să nu vă amăgească în niciun chip; căci ziua aceea nu va veni decât dacă, mai întâi, va veni apostazia și va fi descoperit omul fărădelegii, fiul pierzării; cel ce se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este venerat, încât el însuși, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine că este Dumnezeu. Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri? Și acum știți ceea ce-l reține, pentru ca el să fie descoperit la vremea lui. Căci taina fărădelegii lucrează deja; numai cel ce acum o reține o va reține până când va fi înlăturat din cale. Și atunci va fi descoperit cel nelegiuit, pe care Domnul îl va doborî cu suflarea gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale; pe el, a cărui venire este, după lucrarea Satanei, însoțită de toată puterea și de semne și minuni mincinoase, și de toată amăgirea nelegiurii în cei ce pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Și pentru aceasta Dumnezeu le va trimite o puternică lucrare de rătăcire, ca să creadă minciuna, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiure, să fie osândiți. 2 Tesaloniceni 2:3-12.

Profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre orice altă istorie sacră anterioară, iar acest lucru este adevărat în cazul acestui pasaj. Piatra de temelie a sporirii cunoașterii la Miller este, de asemenea, piatra de temelie a sporirii cunoașterii care a sosit în 1989, căci înțelegerea corectă a istoriei profetice asociate cu „necurmatul” descrie istoria versetelor patruzeci și patruzeci și unu din Daniel, capitolul unsprezece. Aceasta înseamnă că, dacă un student al profeției nu înțelege rolul păgânismului și relația sa profetică cu Roma papală, atunci studentul nu va fi în măsură să recunoască faptul că lucrarea de a stăvili mai întâi ascensiunea papalității, iar apoi lucrarea de a așeza papalitatea pe tronul pământului a fost înfăptuită de păgânism; iar acea lucrare

tipifică rolul fiarei din pământ din Apocalipsa, capitolul treisprezece, care la început stăvilește papalitatea, dar apoi se schimbă și o așază pe tronul pământului. Rolul fiarei din pământ din Apocalipsa, capitolul treisprezece, este prezentat ca viitorul Americii.

Vom continua analiza noastră a desigilării luminii Râului Hiddekel în articolul nostru următor.

„Cel ce vede dincolo de suprafață, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre cei care au avut o mare lumină: ‘Nu sunt mâhniți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.’ Da, și-au ales căile lor, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu voi alege amăgirile lor și voi aduce peste ei temerile lor; fiindcă atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au auzit; ci au făcut rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.’ ‘Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună,’ fiindcă ‘n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți,’ ‘ci au găsit plăcere în nelegiuire.’ Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.”

Învățătorul ceresc a întrebat: „Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu îți primește faptele, când, în realitate, înfăptuiești multe lucruri potrivit politicii lumesti și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au cunoscut cândva adevărul confundă forma evlaviei cu duhul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați și că s-au îmbogățit și că nu duc lipsă de nimic, pe când, în realitate, au nevoie de toate.”

Dumnezeu nu S-a schimbat față de slujitorii Săi credincioși care își păstrează veșmintele fără pată. Dar mulți strigă: «Pace și siguranță», în timp ce o pieire năprasnică vine peste ei. Dacă nu are loc o pocăință deplină, dacă oamenii nu-și smeresc inimile prin mărturisire și nu primesc adevărul așa cum este în Isus, nu vor intra niciodată în cer. Când va avea loc curățirea în rândurile noastre, nu ne vom mai odihni în tihnă, laudându-ne că suntem bogați și sporii în bunuri, neavând nevoie de nimic.

Cine poate spune cu adevăr: „Aurul nostru este lămurit în foc; veșmintele noastre sunt neîntinate de lume”? Am văzut pe Învățătorul nostru arătând spre veșmintele așa-numitei neprihăniri. Dezbrăcând aceste veșminte, El a scos la iveală întinarea ascunsă dedesubt. Apoi mi-a zis: „Nu vezi cum și-au acoperit în chip prefăcut întinarea și stricăciunea caracterului? «Cum a ajuns cetatea credincioasă o desfrânată!» Casa Tatălui Meu a fost făcută o casă de negustorie, un loc de unde prezența și slava divină s-au depărtat! Din această pricină este slăbiciune, iar tăria lipsește.” Mărturii, volumul 8, 249, 250.